

Зона досяжності
Олексій Кацай

Журналістське сімейне життя – річ дуже примхлива. Роман терміново виїздить у творче відрядження, так і не почувши від Лариси одну дуже важливу річ. Мобільний зв'язок чоловіка постійно поза зоною досяжності. І це у той час, коли у дружини неприємності в редакції, які зненацька закінчуються смертями усіх, до них причетних. І потроху це смертельне коло починає оточувати самотню беззахисну жінку. Але чи беззахисну? І чи таку вже самотню? Адже в цьому електронному світі самотність під великим питанням...

Олексій Кацай

ЗОНА ДОСЯЖНОСТІ

Місто веде війну,

Відбиває атаки часу...

Гурт «Мері», «Місто»

I

Дисплей мобілки, що лежала на підвіконні, раптом спалахнув потойбічною синяво-кутастою квіткою, намагаючись розмалювати стеблами тіней стіни кухні. «Все не так! Енергії знак...» – розпочала було сперечатися дика Руслана, але Лариса швиденько поставила крапку в дискусії, натиснувши кнопку прийому. Руслана замовкла. В мобільнику теж мовчали.

– Алло... – хрипко видихнула Лариса. – Алло?..

Жодного звуку. Номер не визначався. Не дивлячись навіть на хитромудру піратську програму, поставлену на телефон Васьком Гребньовим.

Жінка роздратовано кинула вимкнену трубку на стіл. Знову... Дістало вже!.. Тут он на роботі заморочки, Роман в процесі жорсткого очікування, так ще й дзвінки ці незрозумілі. Треба буде розібратися. Опісля того, як Романові все розповість. От просто зараз!

Але замість того, щоб попростувати до спальні, Лариса знову підійшла до вікна. За невидимим склом промениста низка ліхтарів Грюківського мосту, витончуючись, пунктирною дугою перетинала агатову гладінь Дніпра й зникала в нічній темряві. Начебто на безгучному віражі зіштовхувалася з нею, аби розсипатися по той бік небес іскристим безладдям сузір'їв. Ліворуч від дуги простір ледь туманився попелястим кольором і зірки з того боку блякли, наче потопали в ньому: звідти димився світанок.

Лариса зітхнула й, відвернувшись від світанку, поставила поряд з мобількою на майже невидиму в півночі стільницю філіжанку вичахлої кави. Світла вона так і не стала вмикати. Особливо тоді, коли голою примарою ковзнувши до спальні, забралася під ковдру і впритул наблизила очі до Романа, намагаючись роздивитися любі, пом'якшені сном, риси обличчя.

Риси й дійсно були м'якими. Майже дитячими. Навіть не вірилося, що вони миттєво можуть твердіти й гострішати, мов небезпечні леза. У Громки й в десантурі його улюбленій прозвисько таке було – Лезо. Сам розповідав.

– Ну, оповідай... – ледь ворухнулися шорсткі губи й Лариса злякано здригнулась: за усі роки подружнього життя (двічі подружнього, якщо чесно) вона так і не звикла до чуткості чоловічого сну.

– Дурнику! – відсахнулася й ледь ляснула його по лобу.

Оголені груди плавно колихнулися, а Роман вже припадав до них і лоскотав, і муркотів, наче велике ласкаве кошени. Чи маленький тигр.

– Давай, давай, колися!.. Я ж ще з учора побачив, що в тебе щось не тее. Он вже й вночі заснути не можеш. Сновида! Хоча, здається, я все зробив для того, щоб ти спала, мов убита.

– Розпусник! – трохи відсторонилася Лариса і вже вдруге, але тепер ласкаво-ласкаво, ляснула його по лобові.

А потім перекотилася на бік і притиснулася до Романа усім тілом.

– Хто це тобі ночами надзвонює? – миролюбно запитав той, пестячи темно-каштанове волосся дружини. – Герой-коханець?

– Мого героя звать Роман, а коханця – Вовк, – відповіла Лариса йому в тон. І трохи посерйознішала: – А загалом, біс його знає. Вже дня зо три телефонують і мовчать у трубку. Мабуть, жартують так... – І напружилась.

Зараз. От просто зараз. Врешті решт, Громка має право це знати. Врешті решт, він, Громка, має до цього певне відношення.

Лариса нервово посміхнулася лише куточками губ, набрала повні груди повітря і... і зненацька сказала зовсім інше. Вірніше, запитала.

– Ти ж Гребньова знаєш?

– Дженджика отого вашого? Так і радий був би не знати та не помічати, але це не є можливим. Більш пістрявої та липучої особи годі й шукати.

– Отож. Пістрявий. Липучий. Зараз, здається, він до Маши прилип – не відірвеш. За ідейними, каже, міркуваннями.

«Машею» в їхньому середовищі незлобиво кликали Михайла Неймана – власника місцевої телекомпанії «Рандеву». На якій Лариса Яременко мала честь працювати головним редактором.

– Отож... – знову зітхнула Лариса Леонідівна. – Матеріал один вони до ефіру пхають. Маша, той чи не розуміє, чи хоче чистеньким залишитись, але...

– Що за матеріал? – теж повернувся на бік колишній журналіст Роман Вовк і підпер голову рукою. – Замовняк?

– Дуже на те схоже. Хоча я сама толком поки що не розібралася, але запашок, здається, відчуваю. Та й тиснуть до того ж, живчики бісові!.. А тут ще... – дійшла, нарешті, Лариса до того, головного.

Але чоловік перебив її.

– Я ім потисну! – вигукнув. – Я ім так потисну, що тискавки-то враз відіб'є! – І пригорнув дружину до себе. – Лялько, ну що ти за диво в мене таке?! Давно треба було сказати. Я ж головний твій захисник по життю. В мене ж зараз, щоб знала, дуже великі можливості з'явилися. Я, звісно, з процесу трохи випав, але ж досвід, матінко, але ж контакти, прошу пані, вони...

«І вже кінець робочого дня...» – заспівав С.К.А.Й. Це вже була мобілка Романа. Він крутнувся майже на місці і якимсь по-хижацькі граціозним рухом ухопив її, підносячи до вуха, наче до пащі:

– Так... Так, Вовк... Так?!? Та звісно, звісно є... Та є в мене закордонний паспорт. До Туреччини?... Через Спілку письменників?... Добре!.. Дуже добре... Без проблем.

Коли він знову повернувся до дружини, очі його були трохи ошалілими.

– Є!.. – видихнув. – Є, Лялько!!! – загорлав, кидаючись на жінку та й вкриваючи поцілунками її обличчя. І не лише обличчя. – Ах, книжка!.. Яка ж книжка буде, Лялько! Добра, розумна та вічна. Спочатку документальна, а потім я з неї і художню зроблю. І менше, ніж на Нобелівську премію, не погоджуся.

– Та почекай ти, почекай, Громко, – відбивалася Лариса, намагаючись заразом відмахнутися від свого раптово виниклого роздратування, наче від настирливої осінньої мухи. – Що трапилось?

– Дали дозвіл! – відгукнувся Роман вже звідкілясь з ванної. В понівечену нічну тишу задзюркотіла вода. – З «Украферу» телефонували. Далі таки дозвіл, дряпіжки кляті, – пхиркав чоловік. – Хоча й із запізненням, але... Коротше, до завтрашнього ранку маю бути в Стамбулі. Суховантаж «Форум». Наказано взяти на борт. Книжка-а-а... хлюп-хлюп... ах, яка книжка буде, Лялько!

– А як же я? – тихо запитала вона, так само тихо виникаючи на порозі ванної кімнати.

Їхні погляди зустрілись в трохи запітнілій, туманній глибині дзеркала.

– А що «ти»? – не повертаючись, щиро здивувався Роман. – В перший раз, чи що?

І повернувся таки до неї:

– Ларисо, ти ж знаєш, як я цієї нагоди чекав. Замовника за горло взяв. Усе вітчизняне судноплавство на вуха поставив. Мені. Потрібний. Цей. Матеріал.

Ухопився за рушник і бочком-бочком протиснувся в коридор повз дружини. На неї тривожно пахнуло терпкими чоловічими парфумами.

– Лялько, де мій светр чорний, не пам'ятаєш? – почувся вже з кімнати.

Відповіді не дочекався і від того в голосі Романа виникли якісь метушливі нотки.

– Лялько, ну чого ти там набурмосилася? Це ж – усього нічого. Днів десять. Ну, максимум – два тижні. Та хай навіть три. До Кенії я з ними дійду, матеріал намацаю і звідти – літаком назад.

Лариса як припишлася біля дверей ванної, так і не ворушилася. «Цікаво, – майнула думка, – а якщо сказати йому, поїде?» І майже миттєво подумки відповіла сама собі: «Поїде. Обов'язково поїде».

– А залишитись не бажаєш? – уголос спитала в чоловіка її впертюхатість. А розгуба додала: – Тут комусь захищати мене кортіло. Тискавки відбивати.

– Ларисо, ну чого ти? – якимось жалісно в свою чергу запитав чоловік, з'являючись в коридорі. Очі в нього залишалися здивованими і, чесно кажучи, Лариса розуміла причини цього здивування. Але щось в ній палюче затялося й боляче скам'яніло.

– Та нічого... Зовсім нічого... Їдь.

Чоловік обережно підняв долонями її обличчя. Зазирнув у вічі.

– Ти що, своїми негараздами редакційними переймаєшся? Ну, ти мене дивуєш, Лялько! Плюнь і розітри! Нас із тобою не такими проблеми ламали – не зламали. Чи забула? А цей дріб'язок я в телефонному режимі розрулю.

– Не смій! Теж мені рулівник знайшовся! Без тебе розберуся, захисничок. Давай, дуй, дуй у свою Кенію. Попутного тобі, сам знаєш чого.

– Лялько, ти мені рішуче не подобаєшся. Ти певна, що в тебе нічого більше не трапилось?

– Трапилось. Тоді трапилось, коли я з тобою знову зійшлася. Ну чому в мене нічого, як в людей нормальних не виходить? Одружилася? Одружилася. Розбіглася? Розбіглася. Якого дідька потрібно було знову сходитись!? Любов, блін! Кохання-світання!..

– Лялько!..

– Та їдь вже!

– Я на маршрутку не встигаю, – буркнув Роман. – Що на Київ іде. То я те, машину візьму. На вокзалі на стоянці залишу. Перед роботою забереш.

– Що-о-о?!? – аж задихнулася від обурення Лариса Леонідівна. – Це я маю досвітку біс його знає куди гребти, а ти...

– Ларисо! – загрозовито підвищив голос Роман Юхимович.

– Та пішов ти!.. Вірніше, поїхав! Давай, давай! І щоб не лише до редакції телефонувати не надумав, а й мій номер забув. Белькотіння твого чути не хочу!

– Ну то й ти мені не дзвони! Хоч пару тижнів від тебе відпочину.

Вхідні двері грюкнули так, що, здавалося, мала б прокинутися добряча половина мешканців будинку. Але навколо рвучко стиснулась тиша. Так рвучко, що аж горло перехопило.

Дурень-дурень-дурень!.. Дурепа...

Лариса схлипнула, опускаючись на краєчок ліжка та й прислухаючись до себе. Всередині було сумно й тоскно. Аж порожньо. Хоча цього аж ніяк не могло бути.

Знову сумною примарою пройшлася по порожній – аж якійсь лункій! – квартирі. Забрела до кухні й втупилась в тоскне ранкове небо алюмінієвого кольору. Будинки Гременця, переважно з білої цегли, солідарно гармонували з ним. Знизала плечима й скося зиркнула на мобільник, що так і лежав на столі, вкритим картатою скатертиною.

«Все не так!..» – раптом тонесенько завередував апарат і Лариса аж здригнулася. Схопила трубку й мовчки притулила до вуха. В трубці теж мовчали.

– Дуже дотепно... – шморгнула носом і пошкандибала до ванної: спати все одне вже не доведеться, тож хоча б пір'ячко добряче почистити. Разом з думками та емоціями.

А потім, чиста-чистесенька, аж хрумка, обпалювала губи подвійною запашною кавою, бездумно дивлячись ранкові теленовини від «Рандеву» та автоматично відзначаючи огріхи ведучої. Лаятись не кортіло. Взагалі нічого не кортіло.

«О! – подумала. – А, може це мене просто завидки беруть, що Емка на екрані красується, а не я? На рівні, так би мовити, підсвідомості. І я оте своє роздратування на інших зриваю? Хоча з іншого боку... З іншого боку це Емці мені заздрити потрібно. Їй до редакторського крісла ніколи не дорости. Не дивлячись на усі її форми».

Лариса Леонідівна легенько провела долонями по власних грудях, вперто стиснула губи і, опинившись біля люстра, ранковий макіяж накладала вже впевнено, холодно й вирахувано до останнього штриху. Наче над кресленнями фантастичного андроїда працювала.

І раптова посмішка на мармизі цього механічного створіння виникла лише тоді, коли воно відчиняло вхідні двері: під ногами щось зашурхотіло і Лариса мимохіть скосила очі додолу.

Троянди... Не менше двох десятків величезних білих троянд урочисто вмерзали в прозору, без усіляких фальшиво-святкових прибамбасів, целофанову обгортку. Кожна порошокинка в під'їзді їхнього старого будинку зненацька заструменіла ледь помітним, ласкавим ароматом. Це було щось!

Андроїд розгублено зойкнув, хутко зникаючи в напівтемряві, що згущувалася біля дверей ліфту, а Лариса вже сідала навпочіпки, обережно торкалась гладенької зимової поверхні та й занурювала обличчя в запаморочливий простір ніжних пелюсток. Спасибі!.. Спасибі, любий! І коли встиг?..

Довелося повертатися до квартири, ставити букет у вазу біля комп'ютеру і просто нищити ще хвилину із п'ять дорогоцінного часу, любуючись по-ранковому свіжим квітням. Ну хіба ж можна на цього шибайголову тривалий час сердитися! Раніше, до речі, за ним таких витівок не спостерігалось. Відчуває кішка, що швидка мишка.

Якось непомітно мобілка опинилась в руці Лариси і на дисплеї засвітилися літери виклику: «Громка». Громка не відповідав. «На жаль, ваш абонент знаходиться поза зоною досяжності», – сплеснувся в слухавці жіночий, гламурно-байдужий голосок.

– Повторіть вашу спробу пізніше, – розчаровано відкликнулася Лариса, вимикаючи телефон. Але тихий радісний настрій залишився з нею.

Його не змогла зіпсувати навіть переповнена маршрутка, якою їй довелося діставатися до вокзалу, постійно зиркаючи на годинник і розуміючи, що на роботу, мабуть, вона сьогодні спізниться. Адже вокзал знаходився зовсім не по дорозі до телекомпанії. Навіть навпаки. А маршрутка... В маршрутці якийсь чоловік їй навіть місцем поступився. Перед тим прискіпливо до невивчливості вивчивши обличчя Лариси. Мабуть, з контингенту старих глядачів «Рандеву». Які ще пам'ятають її. Частинами.

Радісна частина Лариси слабо посміхнулася до іншої, заклопотаної, яка неуважно дивилася через запилюжене скло на вулиці Гременця, що струменіли за ним повноводдям авто та хвилями пішоходів. А ще нещодавно було навпаки. Прогрес!

Але цільній і дорослій жінці Ларисі Леонідівні Яременко чомусь більше подобалось оте старе місто, зовсім тобі не прогресивне. Без великих бігбордів, але з високими тополями. Без гіперсексуальних реклам, але із затишними двориками, в яких пацани з їхньої школи бренькали на гітарах та цілувалися з її подругами, потягуючи разом з ними дешеве винце вдалині від батьківських очей. Зараз подряпані гітари замінилися лискучими плеерами, а оте вино – престижним пивом, яке пилося на ходу, просто на очах в усіх. Довгі пристрасні поцілунки перетворилися на зручний предмет побуту. В усьому цьому не було нічого страшного. В усьому цьому було якесь неправильне порушення щемкої підліткової таємниці. На якій мало б ґрунтуватися справжнє, а не штучне, насичене й ризиковане, доросле життя. Пласт-масова свобода пухирилася в гущі мас.

Гременець стрімко подорослішав, але явно страждав від юнацької невпевненості у собі, ретельно приховуваної за антенами стільникового й супутникового зв'язку та безліччю, страждаючих хронічним енурезом, кондиціонерів. Місто долало свої психологічні комплекси технічною агресивністю. «Рандеву», до речі, до цього теж свою руку доклало, думала Лариса, висковзуючи з маршрутки, наче кісточка з придавленої вишні, і перебігаючи перехрестя на жовтий сигнал світлофору.

Світлофор розлютився й загрозово спалахнув червоним. «Все одне я тебе люблю! – подумки послала вона йому повітряний поцілунок. – І місто це люблю! І Громку!»

Радісна частина знову почала брати гору. Усі можливі й неможливі негаразди здавалися і дрібними, і дріб'язковими. Як там Роман казав? «Нас із тобою не такими проблемами ламали – не зламали». Правильно казав.

Їхня срібляста «шкода» була акуратно припаркована майже на виїзді зі стоянки. Зручно й зі смаком. Можна спокійно сісти за кермо, на всяк випадок ще раз зиркнути на годинник і, ледь нахиливши дзеркальце заднього огляду, привести до ладу трохи розмазані губи. Кусала вона їх, чи що?

Працюючи помадою, Лариса вводила себе до робочого ритму. І так он скільки часу дарма витрачено! Отже, що в нас сьогодні? За двадцять хвилин – ранкова летучка. З цим швидко розберемось. За дві години нарада у босса. Там може виникнути питання Гребньовського матеріалу. Вірніше, судячи з метушні Васька, обов'язково виникне. Отже, треба буде ще раз передивитися відеоряд, підняти всі файли з цієї проблеми, зробити пару-трійку дзвоників і, врешті решт, визначити чітку й виважену позицію. Аби на нараді спокійно й обгрунтовано викласти її боссові. Переконати його.

Повертаючи ключ запалювання і вмикаючи задню швидкість, Лариса мимохіть всміхнулася, згадавши, як одного разу Маша не на жарт розлютився на своїх підлеглих за те, що вони щось зробили... саме так, як він наказував. І трапилось лихо. «Ви, ви винні, – талдичив босс. – Тому, що мене не переконали. Чому, чому ви мене не переконали, ід-долове кодро!?»

З тих пір переконання начальства стало одним з головних обов'язків головного редактора телекомпанії «Рандеву». Тобто, пані Яременко Л.Л.

Позаду щось глухо луснуло, «шкоду» рвучко сіпнуло і пані Л.Л. з її свіжо нафарбованими губами на мить вчавило в спинку сидіння.

На декілька секунд запанувала тиша. І всередині, і зовні.

А потім позаду приглушено й боляче рипнули дверцята чужої машини і так само

приглушений і зболений голос заскиглив:

– Ні, ну треба ж!.. Треба ж так!!! На рівному місці, вбий його трясця! На рівному-у-у, – ледь не заплакало іззаду.

Лариса повільно, дуже повільно, обернулася усім корпусом і подумки теж заскиглила: «Во-о-олга!» А «волга» – це вже діагноз, сестри мої.

Вилазила зі своєї «шкоди» уся напружена, наїжачена, щосили заводячи себе, аби гідно протистояти усім можливим скандалам.

– Куди?!? – по-бабські сплескував руками гладенький чоловічок з величезним кирпатим носом. – Ну, куди ти здаєш, помилко природи, дурепо набита! Чи очі повилазили? Чи забула, як назад дивитися, коли дупою своєю назад сунеш? Тями не вистачає? А за сало права купити вистачило?

– Я, як здавати почала, вас тут не було, – похмуро спробувала виправдатися Лариса.

– Мене?! Не було?! Ну, так, звісно, в мене ж гвинтокрил! Я ж з неба спустився! Я що на Карлсона схожий, хвойдо собачача? – шморгнув своєю чисто карлсонівською носюрою чоловічок. – Ну, твою розтуди, точно за сало права купила!

Саме останнє зауваження, повторене вже вдруге, а не образливі тупезні прізвиська, викликали в Лариси хвилю обурення. Адже водила вона усе, що мало колеса, ще з доісторичних часів глибокої дівочої цноти. Їй права як нагороду за водійське довголіття давати б мали! З грошовою премією разом. А тут!..

– Чого галасуєте? – скривилася презирливо, обходячи власну машину й дивлячись на ледь прим'ятий задній бампер. – Горлаєте чого? – повторила з придигом: на дверцятах «волги» взагалі була лише невеличка вм'ятина, прикрашена, щоправда, гребінцем величеньких подряпин. – Голос такий, начебто вас самоскид переїхав.

– Так назад, назад же треба дивитися, коли задню вмикаєш, – знову заскиглив «карлсон».

– А ви що, посигналити не могли? – перервала його Лариса. – Не могли?! Що, руки б відвалилися? Відвалилися? – зачатила, бачачи, що чоловічок знову набирає повні груди повітря. – Та й справ-то тут на пару-трійку сотень. Вам відразу заплатити, чи як? Лише тому, що поспішаю дуже.

«Карлсон» знову по-бабські сплеснув руками. Подобався йому цей жест. І раптом аж заверещав:

– Поспішаєш? Заплатити?! Ні, чи ви бачите, заплатить вона! От, народ! З нею по-чеські, а

вона все по-пеські. Та в мене ж машина новенька! На гарантії. У кредит взята. А вона – заплатити! Ні, фіфочко, давай ДАІ викликати. Щоб протокол, щоб через суд, щоб документи...

Лариса роздратовано зиркнула на годинник: на летучку вона вже явно спізнювалася. Прийдеться Райку Черевик, завінформвідділом, напружувати, щоб підстрахувала.

– Та викликай! – махнула рукою в бік чоловічка. – Викликай ДАІ своє. Тільки язика притримай. Бо нарвешся.

І дістала мобілку. «Карлсон» вихопив свою. Та ще й у бік відійшов, начебто вона підслуховувати його хотіла. От, жлоб'яра! Був би Роман поряд, він би йому зараз видав. На повну катушку. А так навколо розпочав збиратися невеличкий натовп гаволовів і настроїв знову стрімко падати униз. В усіх її частинах. Просто в болото розгуби й жалості до кожної з них.

Але виду щодо цього Лариса Леонідівна не показувала. Командирський тон Лариса Леонідівна тримала.

– Раю! – рубала слова. – Я затримуюсь. З ДАІ проблеми. Ні, нікого залучати не треба. Покеруеш за мене. Не забудь: Сашка з Тамарою на дванадцятую годину – до нового автосалону. На відкриття. В КРУ брифінг о півдругої. Сітку на майбутній тиждень не обговорюйте, хоч як Гребньов своїм хвостиком не вимахував би. В мене сьогодні з боссом розмова, треба дещо обговорити. З озвучкою по фестивалю бардівському самі розберетесь. Все. Давай.

«Карслон», вже викликавши даїшників, кидав на жінку короткі переможні погляди і, цокаючи язиком, обдивлявся свою автівку з усіх боків. Тобто, не лише з боку пошкодження.

«Чи не хоче ще щось на мене навісити?» – майнуло в Лариси. Тому вона трохи повагалася і на дисплеї її телефону з'явилася адреса нового виклику: «Громка». Громка мовчав. Роман Юхимович продовжували перебувати поза зоною досяжності. Лариса прикинула: якщо не затримався з покупкою квітів, які підкинув до квартири, і встиг на київську маршрутку, то має бути вже десь за Сулою. Там, здається, яма.

Зітхнула і сунула мобільник в сумочку. З іншого боку вокзальної площі, випростувавшись аж за пішохідним переходом, за нею сумними квадратними очима спостерігала, перша колись в Гременці, дев'ятиповерхівка. В ній, до речі, минула значна частина Ларисино дитинства.

Двійко молоденьких міліціонерів, упакованих в чорний одяг, з дубинками по боках, вкрай засапавшись, ледь не бігли через площу до стоянки. Особливої уваги на них ніхто не звертав. Це вони, згідно інструкцій, увагу звертати мали.

– Що?! – тоненьким півнячим голоском кукурікнув один, підстрибнувши до гаволовів, що оточили «шкоду» з «волгою». – Що тут відбувається?

І якимсь непевним поглядом ковзнув у бік «карлсона», намагаючись водночас оминати його. Лариса чомусь насторожилася.

– Та от, поцілувалися, – почулося з юрми. – Це ота краля винна... Жінка за кермом – злочинець, сержанте... Тож ви її – відразу до буцегарні, ги-ги...

– Гаразд, гаразд, – другий міліціонер витягнув дубинку й постукав нею по долоні іншої руки. – Розберемось. А ви розійдіться... Всім, всім розійтись... ДАІ викликали? – запитав невідомо в кого і навіть неозброєним оком було видно, що він цим не переймається. Щось інше муляло сержанта.

Перший мент хлопчачого віку почав відтискувати людей. Але знову ж якось невпевнено відтискувати.

«Та вони ж чогось бояться! – раптом зрозуміла Лариса. – Господи, та хіба ж можна дітей в органи брати?»

Ліворуч вискнули гальма і рвучко, перекиваючи виїзд зі стоянки, зупинилася біло-синя «самара» з таким само синім маячком на даху. «Ти диви, як оперативно!» – здивувалася Лариса. З машини ніхто не виходив.

– Це я, я ДАІ викликав! – застрибав на місті чоловічок-карслон, начебто злетіти хотів, а пропелер в нього аж ніяк не запускався.

Дверцята даішного авто нарешті клацнули, мов голодна тварина – зубами, і з них повільно, якось сторожко, вислизнув кремезний чолов'яга. На стандартного працівника дорожньої служби він не був схожим жодним чином. Під одягом в нього вгадувався бронезилет.

Відбувалося щось не те. Це Лариса зрозуміла шостим почуттям старого інформаційного вовка. Молоденькі міліціонери вже відтіснили натовп та й повернулися до нього спинами, стаючи попереду і наче прикриваючи його собою від якоїсь незрозумілої небезпеки. Коли в руках у них з'явилися пістолети, Лариса не помітила.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22574363&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.